

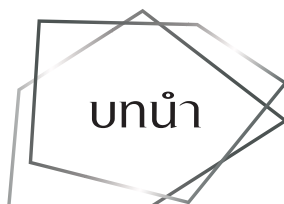
SHADOW

ในโลกที่ทุกคนต่างมีความลับ
ความจริงอาจนำหายนะมาเยือนยิ่งกว่าคำโกหก

깨어나지
말걸
그랬
어

ไม่น่า**ตื่น**
ขึ้นมาเลย

กิมฮาริม : เขียน
ธนกรณ์ วัชรประวิทย์ : แปล

ฉันสัมผัสได้ถึงสายลมในทันทีที่ทางแขนออก สายลมที่แผ่จะสดชื่นแต่เจือความชื้นให้ความรู้สึกเหนียวเหนอะหนะ ทั้งๆ ที่เรียนจบไปนานแล้วแท้ๆ แต่ไม่เข้าใจเลย ว่าทำไมถึงมายืนอยู่บนดาดฟ้าโรงเรียนมัธยมปลายคนอื่นเช่นนี้

ก่อนหน้านี้ วังวนแห่งห้วงอารมณ์คล้ายคลื่นซัดได้โถมผ่านไป ซึ่งนั่นอาจเป็นเหตุผลให้ฉันมาอยู่ที่นี่

โรงเรียนมัธยมปลายอันมีประวัติยาวนานแห่งนี้ เป็นอาคารเก่าคร่ำคร่า สัมผัสที่ราวกันตลกคอนกรีตให้ความรู้สึกสากและสกปรก ทว่า มันไม่ได้สลักสำคัญอะไร

เท้าซ้ายก้าวนำขึ้นไปบนราวกันตกของดาดฟ้า

เท้าอีกข้างค่อยๆ ก้าวตามไปอย่างระวัง ก่อนจะขึ้นมายืนตระหง่านอยู่บนราวกันตก โชคดีที่ร่างกายซึ่งเสียสมดุลและโง่งนงนไปมากกลับมาทรงตัวได้ แต่ถึงอย่างไร ที่ตรงนี้อันตรายเกินกว่าจะให้คุณยืน ขณะปีนป่าย

ขึ้นมา ก็เกือบตกลงไปเสียแล้ว ตื่นตระหนกจนหัวใจเต้นรัวไม่เป็นจังหวะ เลือดสูบฉีดอย่างรวดเร็วก่อนจะมารวมกันอยู่ที่ปลายนิ้วมือ สติเริ่มเลือนหายไปหลังทอดสายตามองเมืองล่าง หากพลั้งตกลงไปคงดับคาที่

ความหวาดเสียวเล่นลิวไปทั่วร่างกาย ไม่ต่างอะไรจากการยืนอยู่บนปากเหว ไม่ต่างอะไรจากช่วงชีวิตที่ผ่านมา

สิ่งที่เคยยกกันไม่ให้ตกลงไปข้างล่างที่ความสูงราวสิบห้าเมตรนั้น ตอนนี้ไม่มีอีกแล้ว หากลมพัดแรงขึ้นอีกนิดก็คงร่วงหล่นไป และร่างกายคงแหลกไม่เหลือชิ้นดี ยิ่งจังหวะที่เรือนผมยาวปรกหน้าตามแรงลม ความหวาดเสียวนั้นก็ยิ่งทวีคูณ

ราวกันตกไม่กว้างพอจะรองรับฝ่าเท้าได้ ร่างกายสั่นคลอนดูอันตราย ราวกับเล่นไต่เชือก และสายลมก็เริ่มพัดแรงขึ้น

หากนึกคิดสักนิดว่าอาจมีใครสักคนอยู่ข้างหลัง ฉันคงไม่มาทำอะไรที่มันโง่เขลาและเสี่ยงตายแบบนี้ใช่ไหม

สายลมหนักอึ้งพัดเข้ามาพร้อมแรงผลักจากด้านหลัง ชั่วขณะที่ตกลงมา หากไม่ได้พลิกตัวกลับตามสัญชาตญาณพร้อมกับยื่นแขนออกไป ก็คงกลายเป็นจุดจบของชีวิต

ทุกอย่างเกิดขึ้นในชั่วพริบตา ไม่มีแม้แต่โอกาสให้ได้ส่งเสียงกรีดร้องใด

สองขาของฉันล่องลอยคว้างคว้างอยู่กลางอากาศอย่างน่าหวาดเสียว ส่วนนิ้วมือทั้งสี่ที่ยึดราวกันตกไว้งอคล้ายตะขอเกี่ยว กำลังสั่นสะท้าน

พอเหลียวตามองด้านบน ก็ได้เห็นใบหน้าของคนคนหนึ่ง

ใครบางคนกำลังทอดสายตามองลงมาที่ตรงนี้

นั่นทำให้ทุกอย่างกระจ่างชัด สิ่งที่ผลัดฉันลงมา ต้องเป็นมือของคนคนนั้นไม่ผิดแน่

ฉันส่งเสียงร้องวิงวอน ได้โปรดช่วยจับมือไว้ ได้โปรดช่วยชีวิตที่ทว่าคนคนนั้นหาได้ขยับเขยื้อน ทำแค่เพียงมองลงมาเท่านั้น ด้วยมุมย้อนแสง

ทำให้ไม่อาจเห็นได้ว่าอีกฝ่ายมีสีหน้าเช่นไร

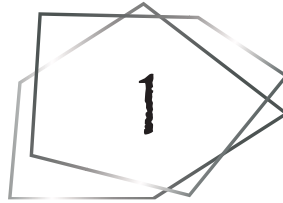
นางสังหรณ์ร้องเตือน ว่าในอีกไม่ช้าจะตกลงไปทั้งอย่างนี้ จากนั้น
ก็ตาย

แล้วฉันก็ตระหนักได้ว่า

หากตกลงไปเช่นนี้ ย่อมหมายความว่าฉันถูกฆาตกรรม หรือต่อให้
ตะเกียกตะกายขึ้นไปได้ คนคนนั้นคงไม่มีทางไว้ชีวิตฉัน ถึงกระนั้น ก็กลับ
ขึ้นไปไม่ได้แล้วอยู่ดี

สองในสี่นิ้วที่คว่ำราวไว้ได้หลุดออก คราวนี้เหลือเพียงสองนิ้วเท่านั้น
ที่ช่วยประคองชีวิตเอาไว้ ทันทีที่เกร็งนิ้วอย่างสุดแรงจนแทบหัก ความรู้สึก
ว่ากระดูกนิ้วหักเข้าให้แล้วจริงๆ พลันธำโสมเข้ามาพร้อมความเจ็บปวด
ที่ประเมินค่าไม่ได้ นิ้วกลางนั้นได้หักไปแล้ว

และด้วยความเจ็บปวดกะทันหันที่เกิดขึ้นนั้น ทำให้ไม่รู้ตัว
ว่าขณะนี้ร่างกายของฉัน ได้จมดิ่งลงสู่เบื้องล่างนั้นเสียแล้ว

ปี น้ำมันน้ำตานหรือ

ในตอนแรกไม่แน่ใจเพราะสายตาขุ่นมัวทั้งยังจับจุดโฟกัสไม่ได้
เสียงหายใจตัวเองดังชัดเต็มสองหู ผ่านไปไม่นาน สายตาที่พร่ามัวก็ค่อยๆ
แจ่มชัดขึ้นทีละนิด

พอดานสีขาว กลิ่นไม่คุ้นชิน หลบตาลงต่ำก็เห็นเข็มที่เสียบมือไว้
พร้อมสายโยงยาวที่เชื่อมต่อกัน เสียงเครื่องมือแพทย์ดังเป็นจังหวะเหนือ
ศีรษะ

ยอนยอรู้ทันทีว่าตัวเองอยู่ในโรงพยาบาล

รู้สึกอึดอัดและหนาวตึงไปทั่วทั้งร่างกาย ประสาทสัมผัสเฉื่อยชา
ประหนึ่งเป็นอัมพาตที่กล้ามเนื้อและประสาททั้งหมด จมูกไม่รับกลิ่นใด
ทั้งยังไม่มั่นใจว่าจะสามารถส่งเสียงออกไปได้หรือไม่

ครั้นมองดูอีกที มีบางอย่างบดบังจมูกและปากไว้ มันคือหน้ากาก
ออกซิเจน เป็นเครื่องมือช่วยพุงชีวิตซึ่งใช้ในตอนที่ไม่สามารถหายใจด้วย

ตัวเองได้

คิดถึงชูกยอง น้องสาวเพียงคนเดียว ชูกยองอยู่ที่ไหน แล้วทำไมถึงมีสภาพแบบนี้

สายตาของยอนยองจับอะไรบางอย่างได้

มีคนอยู่

ภาพที่เห็นเลื่อนรางเพราะสายตายังปรับจุดโฟกัสไม่ได้ แต่เธอก็มั่นใจว่าคนคนนั้นไม่ใช่ชูกยอง ต้องการเวลาอีกสักหน่อยถึงจะเห็นได้ชัดขึ้น เธอมั่นใจว่าใบหน้าของอีกฝ่ายกำลังหันมาทางนี้ วินาทีที่สบตากัน ยอนยองก็รู้ว่าบุคคลนั้นคือใคร

จะส่งเสียงออกไปได้ไหมนะ หญิงสาวสูดและพ่นลมหายใจเข้าไปมาอยู่ใต้หน้ากากออกซิเจนอันอึดอัด พยายามเค้นเสียง จนกระทั่งมีเสียงเล็ดลอดออกมา

“...คุณป้า”

เสียงแหบเครือที่เปล่งออกมาถูกขังอยู่ใต้หน้ากากออกซิเจน เสียงนั้นไม่คุ้นหูดูจเสียงของคนแปลกหน้า

“ไปทำอะไรอยู่ตรงนั้นคะ”

หน้ากากออกซิเจนขยับทุกครั้งที่เอื้อมเอ่ย การเปล่งคำพูดแต่ละคำให้เล็ดลอดผ่านลำคอออกไปได้นั้นไม่ใช่เรื่องง่าย ลำคอทั้งแห้งผากทั้งร้อนผ่าวราวกับโดนไฟแผดเผา

เรียกไปแล้ว ก็รับรู้ได้ว่าในห้องมีเพียงผู้หญิงคนนั้น ยอนยองเลยเปิดปากพูดอีกครั้ง

“...แล้วมีนชอล่ะคะ”

ผู้หญิงคนนั้นทำเพียงมองมาที่ยอนยองโดยไร้ซึ่งคำพูดใด ดวงหน้าฉาบไปด้วยความประหลาดใจ

แม้ว่ายอนยองมีอีกหลายสิ่งที่ยากถาม ทว่าในเมื่อหญิงตรงหน้า ยังไม่ได้ตอบคำถามแรก เธอจึงขำสួคำถามถัดไปไม่ได้

พอสังเกตเห็นที ตอนแรกหญิงคนนั้นหันหลังให้ก่อนจะหันหน้ากลับมา เธอไม่แน่ใจเลยว่าอีกฝ่ายกำลังจะออกไป หรือเพิ่งเข้ามาแล้วกำลังจะปิด ประตู

ไม่ทันไร ผู้หญิงคนนั้นก็เข้ามายืนใกล้เตียงนอน มือที่สั้นระริกอยู่ กลางอากาศขยับเข้าใกล้หน้ากากออกซิเจน ยอนยองทำได้เพียงกลอกตา แล้วเฝ้ามอง

มือนั้นดึงหน้ากากออกซิเจนออกไป

“ยอนยอง นี่เธอ...”

“ที่นี่คือโรงพยาบาลใช่ไหมคะ”

เธอกำลังหายใจด้วยตัวเอง

แม้ยังไม่ได้คำตอบ ว่าทำไมอีกฝ่ายถึงอยู่คนเดียวโดยไม่มีมิ้นซอ ก็ตาม ทว่ายอนยองจำต้องเข้าไปคำถามถัดไปอย่างเลี่ยงไม่ได้ ดวงใจร้อน รุ่ม บางอย่างที่ไม่แสนอดอันติดค้างอยู่ในหัว

ยอนยองลองนึกดูว่าสิ่งนั้นคืออะไร มันคือภาพที่เธอห้อยตัวอย่าง น่าหวาดเสียว เหมือนคนใกล้ตายในอีกไม่ช้า

“หนูตกลงมาจากดาตฟ้าโรงเรียนของซูกยองค่ะ”

ผู้หญิงที่กำลังจะพูดอะไรบางอย่างกลับต้องปิดปากจับเพราะคำพูด ของยอนยอง หน้าเริ่มถอดสี ทว่ายอนยองไม่ทันสังเกต ก่อนจะพูดต่อ

“วันนั้นเป็นวันปัจฉิมของซูกยองนี่คะ”

ขณะที่พูด ยอนยองก็รู้ว่าทั้งหมดนี้เป็นเรื่องเหลวไหล เพราะวัน จบการศึกษาคืออีกหนึ่งเดือนข้างหน้า แผลก มีบางอย่างขาดหายไป

หญิงคนนั้นส่ายหน้าราวกับไม่เชื่อหูตัวเอง เนื้อตัวลั่นเทา ‘คุณป้า เป็นอะไรไปคะ’ แม้ว่ายอนยองอยากจะถามออกไปเช่นนี้ แต่คิดว่าตัวเอง อาจโยนคำถามมากเกินไป เธอจึงเลือกถามในสิ่งอื่นที่สำคัญกว่า

“แล้วซูกยองล่ะคะ”

ขณะที่พูด ยอนยองรู้สึกราวกับว่าตัวเองจมดิ่งอยู่ในน้ำ

ผู้หญิงตรงหน้าเข้ามาใกล้ยอนยองมากกว่าเดิม โดยควบคุมสีหน้าที่ซีดเผือดให้ดูสงบนิ่งไว้ เธอเลื่อนเก้าอี้เข้ามาอย่างไม่รีบร้อน เสียงลากเก้าอี้เสียดบนพื้นทำลายความเงียบภายในห้องพักผู้ป่วย

“ใช่ เรื่องมันเกิดขึ้นที่ดาตฟ้าของโรงเรียน จำได้ด้วยสินะ”

ผู้หญิงที่นั่งลงบนเก้าอี้โน้มตัวเข้าหา ยอนยอง

“แล้วหลังจากนั้นล่ะ”

“...”

“หลังจากที่เธอตกลงมาจากดาตฟ้าล่ะ”

ยอนยองไม่เข้าใจว่าเธอถามถึงอะไร

จ๊ะ ผู้หญิงคนนั้นเจาะลึกลงในทันทีที่ไม่ได้รับคำตอบ จากนั้นก็มีเสียงพ่นลมหายใจออกมาจากใบหน้าที่ดูเหนื่อยหน่ายทั้งยังซุบซอม

มินซอและซูกยองเป็นเพื่อนสนิทกัน เช่นนั้นเธอจึงรู้จักกับหญิงตรงหน้าผู้เป็นแม่ของมินซอ ทว่า ยอนยองที่กำลังจ้องมองผู้หญิงคนนี้รู้สึกถึงความขัดแย้งชอบกล แม้จะมั่นใจว่าเป็นใบหน้าที่ตนรู้จัก แต่กลับรู้สึกว่ากำลังจ้องมองคนแปลกหน้าไม่มีผิด

ความรู้สึกขัดแย้งนี้เกิดขึ้นจากตรงไหนกันแน่

ข้อมูลมากมายที่ได้รับต่างกันในช่วงเวลาอันสั้นทำให้ปวดศีรษะตุบๆ ยิ่งกว่านั้นความรู้สึกว่ามีอะไรบางอย่างตกหล่นไปยิ่งกลายเป็นปัญหา

ลองพยายามขยับตัวดูแล้ว แต่มันไม่ง่ายเลย ทั้งยังรู้สึกถึงความเจ็บแปลบที่เกิดขึ้นอย่างกะทันหันไปทั่วตัว

ทั้งๆ ที่ต้องไปทำงานแท้ๆ

ความคิดที่ว่าหากต้องแอดมิทหลายวันก็ต้องยื่นใบลาป่วยนั้นแวบเข้ามา เป็นงานที่ทำได้ลำบากหลังเรียนจบ ม. ปลายเสียด้วย จะให้มาหยุดงานโดยไม่ลาหลังจากเพิ่งทำมาสามปีได้อย่างไรกัน

แม่ของมินซอไม่เอ่ยถ้อยคำใดสักพักใหญ่ พร้อมสายตาที่กำลังครุ่นคิดอะไรบางอย่าง มันน่าอัศจรรย์เหลือเกิน เพราะเธอไม่รู้ว่่าอีกฝ่ายคิด

อะไรรู้กันแน่

ท้ายที่สุดแม่มีนชอบเอ่ยออกมาอย่างแผ่วเบา

“เรื่องมันเกิดขึ้นเมื่อสิบเอ็ดปีก่อน”

ตอนแรกเธอไม่เข้าใจว่าอีกฝ่ายพูดถึงอะไร

“แต่...มันแปลกเกินไปถ้าจะบอกว่ามันผ่านไปนานแล้วก็เลยจำไม่ได้”

เธอหยุดพูดเหมือนกับกำลังรอดูท่าที่ตอบกลับของยอนยอง

ส่วนยอนยอง เมื่อยังไม่ได้รับคำตอบในเรื่องที่สงสัยมากที่สุด จึงถามออกไปอีกครั้ง

“ซูกยองล่ะคะ”

“ถามถึงซูกยองทำไม”

“เธออยู่ไหนคะ”

เพราะกลางสังหรณ์แปลกๆ หรืออย่างไร เสียงที่ถามซ้ำกลับสิ้นเครือเสียอย่างนั้น

“ถามหาไปทำไม”

ยอนยองไม่เข้าใจที่อีกฝ่ายพูดเลยสักคำ พอจะถามออกไปอีกรอบ เพราะคำถามนั้นเหลวไหล แต่เสียงกลับไม่ยอมเปล่งออกไปตั้งใจคิด หลังจากปรับเสียงด้วยการกระแอมกระไอ เสียงถึงเล็ดลอดออกมา

“เพราะเธอเป็นน้องสาวหนูไงคะ”

แม่มีนชอบมวดคิ้วมุ่น พ่นลมหายใจหนักอึ้งหลังจากผินหน้ามา

“เธอรู้เรื่องบนดาดฟ้า แต่กลับไม่รู้เรื่องซูกยองงั้นหรือ”

“นี่คุณป้า...พูดถึงอะไรกันแน่คะ ดาดฟ้ากับซูกยองมันมีอะไร...”

ยอนยองพยายามนำมือมากุมหัวใจอันอัดอั้น ทว่าเธอไม่มีแรงมากพอที่จะทำเช่นนั้นได้

สายตาของแม่มีนสอดดูต่างไปจากเดิมที่เคยรู้จัก แล้วมันคืออะไรกันล่ะที่ต่างออกไป?

แม่มีนชอบถอนหายใจเฮือกใหญ่ ก่อนจะเอ่ยขึ้น

“...ซูกยอง ตายไปแล้วนี่”

เหมือนเธอเพิ่งได้ยินคำพูดหยอกล้อที่ชวนอารมณ์เสีย และไร้สาระมากที่สุดในโลกไปอย่างไรอย่างนั้น ยอนยองจ้องผู้หญิงตรงหน้าตาเซมิ่งราวกับกำลังรอให้อีกฝ่ายพูดว่านี่เป็นการล้อเล่นพร้อมคำขอโทษ ทว่าริมฝีปากอีกฝ่ายไร้แววที่จะขยับเขยื้อน กลับเพ่งมองมาที่ยอนยองด้วยสีหน้าเดิมซึ่งไม่เปลี่ยนแปลงสักนิด

“นี่สมองเธอกระทบกระเทือนหรือ”

นี่เป็นคำพูดของเด็กๆ ที่มักใช้พูดหยอกล้อเพื่อน

ทว่าวินาทีที่เธอรับรู้ได้ว่าสิ่งที่แม่มีนซอพูดออกมานั้นเป็นเรื่องจริงจัง ยอนยองก็เริ่มหายใจหอบถี่

“หมายถึงอะไรคะ ทำไมซูกยองถึง- ตอนไหน...”

แม่มีนซอเอ่ยขัดยอนยอง

“เมื่อสิบเอ็ดปีก่อน”

‘สิบเอ็ดปีก่อนนั้นหรือคะ’

‘นั่นพูดจริงๆ ดูเหมือนเธอจะลืมเพราะบาดเจ็บที่หัว...’

‘ทำไมซูกยองถึงตายคะ ตอนไหนคะ มีหลักฐานไหมคะ ทำไมถึงมาพูดล้อเล่นกันแบบนี้คะ ซูกยองจะตายได้อย่างไรคะ!’

‘มันคือความจริงต่างหาก’

‘ตายตอนไหนล่ะคะ ซูกยองน้องหนูนะ!’

‘ก็ตายตอนปี 2009 ไง’

แม่มีนซอมีสีหน้าลำบากใจที่จะต้องมาพูดความจริงที่ใครต่อใครก็รู้ซำซา สีน้าดูเหนื่อยหน่ายและเอือมระอา ยอนยองถามจื๊ตว่า หากบอกว่าปี 2009 มันก็คือปีนี้ แล้วน้องสาวเธอจะไปตายตอนไหนกัน

สายตาของแม่มินซอที่แปรเปลี่ยนไปอย่างน่าเวทนาในทันทีทันใด
ยังคงเด่นชัดจนถึงตอนนี้แม้จะผ่านไปแล้วหนึ่งวันก็ตาม

หน้าซำ ริมฝีปากแดงก่ำของแม่มินซอยังพูดอะไรที่มันแปลกยิ่งกว่า
‘...นี่มันปี 2020 แล้ว ฉันถึงบอกไงว่าเมื่อสิบเอ็ดปีก่อน’

เป็นน้ำเสียงราวกับบอกว่า ทำอย่างกับตัวเองอยู่ในปี 2009 อย่าง
นั้นละ

ทั้งหมดนี้คือบทสนทนาที่ได้คุยกับแม่มินซอ ยอนยองเหม่อมอง
เพดานอย่างเลื่อนลอย หมกมุ่นครุ่นคิดถึงแต่มันไม่หยุด

หมอและพยาบาลที่เพิ่งรับรู้ถึงสภาพของคนไข้รีบปรี่เข้ามาตัดจบบท
สนทนานั้น หลังจากเสร็จสิ้นการตรวจอันน่ารำคาญใจ หมอจึงวินิจฉัยว่า
ยอนยองอยู่ในสภาวะ ‘ปกติ’ ทั้งยังบอกว่าจะออกจากโรงพยาบาลได้ก็ต่อ
เมื่อได้รับการกายภาพบำบัดเรียบร้อยแล้ว เนื่องจากเธอไม่ได้ใช้กล้ามเนื้อ
มาเป็นเวลานาน

พวกเขาบอกว่า ความทรงจำเธอมีปัญหาในช่วงหนึ่งเดือนก่อน
เกิดอุบัติเหตุ ซึ่งไม่อาจรักษาด้วยการแพทย์แผนปัจจุบันได้ ก่อนจะปิดท้าย
ว่ารับปากไม่ได้ ว่าความทรงจำจะกลับมาหรือไม่

พอยอนยองใคร่สงสัยถึงเหตุการณ์ก่อนเกิดเหตุ หรือเรื่องต่างๆ
หลังจากนั้น หมอและพยาบาลก็บอกให้เธอไปถาม ‘คุณอึซังมี’ ซึ่งเป็น
ผู้ดูแลแทน

และพอลองถึงเรื่องการตายของน้องสาวว่าเป็นมาอย่างไร พวกเขา
ตอบว่าให้ไปถาม ‘คุณอึซังมี’ เพราะนั่นดูจะเป็นปัญหาเรื่องความทรงจำ

ยอนยองจึงถามว่า ‘คุณอึซังมี’ เป็นใคร

ซึ่งอึซังมี คือชื่อของแม่มินซอนนั่นเอง

หลังจากที่หมอออกไป และพยาบาลจัดการงานส่วนที่เหลือจนเสร็จสิ้น

ห้องพักผู้ป่วยจึงกลับสู่ความเงียบสงบอีกครั้ง

ในตอนนี้นอนยอຍยังไม่สามารถลุกขึ้นนั่งด้วยตัวเองได้ ตามที่คนพวกนั้นบอก มันเป็นเพราะว่าเธออยู่ในภาวะโคม่ามาเป็นเวลาสิบเอ็ดปี

จนถึงตอนนี้นอนยอຍยังหลุดออกมาจากความสะเทือนใจไม่ได้

เธอเข้าใจเชื่อความจริงที่ว่าตัวเองตกลงมาจากดาตฟ้าของโรงเรียนน้องสาว แล้วรอดตายมาอย่างหวุดหวิดไม่ได้ หน้าซ้ายยังมาบอกว่ามันผ่านไปแล้วสิบเอ็ดปีอีก

ซูกยองจากโลกนี้ไปตั้งแต่หนึ่งเดือนก่อนที่นอนยอຍจะตกลงมาจากดาตฟ้า ดูเหมือนหลังจากซูกยองตายไป หนึ่งเดือนให้หลังนอนยอຍก็ได้ไปเยือนโรงเรียนมัธยมปลายของซูกยอง ซึ่งตรงกับวันปัจฉิมนิเทศ

แล้วทำไมเธอถึงไปพิธีปัจฉิมทั้งๆ ที่น้องก็ไม่อยู่แล้วกันละ ปัญหาคือนอนยอຍไม่มีเรื่องราวเหล่านั้นอยู่ในความทรงจำเลย

หลังจากพ่อแม่หย่าร้างกัน นอนยอຍและซูกยองอาศัยอยู่ด้วยกันกับพ่อสามคน ตอนที่พ่อจากโลกนี้ไปด้วยโรคภัย นอนยอຍอายุเพียงสิบแปด ส่วนซูกยองอายุแค่สิบห้าปี

นอนยอຍกลายเป็นหัวหน้าครอบครัว หยุดการเรียนในรั้วมหาวิทยาลัยแล้วงานทำต่อทันทีไม่ว่าจะเป็นงานแบบไหน ทว่าเส้นทางการทำงานของเด็กนักเรียนที่ 'ไร้ซึ่งศักยภาพ' ผู้กำลังเตรียมตัวสอบเข้ามหาวิทยาลัย และไม่ได้เข้าห้องแนะแนวที่โรงเรียนมัธยมปลายนั้น มีแต่จะอับจนหนทางท้ายที่สุดเธอก็กลับไปขอความช่วยเหลือจากโรงเรียนที่จบออกมาจนได้งานมาทำ เป็นตำแหน่งเจ้าหน้าที่ของบริษัททัวร์ขนาดเล็ก

เธอเริ่มต้นจากศูนย์ จึงต้องก้มหน้าก้มตาตั้งใจเรียนเพื่อให้มันคงในบริษัทนี้ได้ นอกจากค่าเรียนกวดวิชา นอนยอຍก็ไม่ได้ใช้เงินเพื่อตัวเองเลย เงินที่เหลือก็เก็บหอมรอมริบ เพราะเป้าหมายของนอนยอຍคือการได้ส่งซูกยองเรียนต่อมหาวิทยาลัย แม้เป็นน้องที่ห่างกันแค่สามปี แต่มันมีอะไรบางอย่างคล้ายความรับผิดชอบที่ตนควรเป็นฝ่ายส่งเสียน้องเรียน

เดือนมกราคม หนึ่งเดือนต่อจากนี้จะเปิดเทอมและมีกำหนดการจัดพิธีปัจฉิมนิเทศ ชูกยองจึงเพลิดเพลินไปกับการพักผ่อนในช่วงปิดเทอมฤดูหนาว แม้ว่าชูกยองจะใช้เวลาไปอย่างเกียจคร้าน ปล่อยตัวตามสบายไปบ้าง ยอนยองก็ปล่อยไปเพราะนี่เป็นช่วงเวลาที่น้องจะได้พักผ่อนเต็มที่

เธอพนึกถึงช่วงเวลานั้น ขณะกินข้าวมื้อเย็นพร้อมหน้า เธอถามชูกยองถึงเรื่องเรียนต่อมหาวิทยาลัยและเส้นทางในอนาคต และด้วยท่าที่ตอบกลับที่ดูไม่แยแส ทำให้เป็นห่วงน้องขึ้นมา

แต่แล้วช่วงเวลาที่ไล่เลี่ยกันนั้น ชูกยองก็ฆ่าตัวตาย

ซึ่งนี่ไม่อยู่ในความทรงจำของยอนยอง

ยอนยองเมื่อนำไปเห็นกระจก ซึ่งเป็นบริการของทางโรงพยาบาลสำหรับหญิงสาวที่ยังขยับตัวได้ไม่เต็มที่ มีใครบางคนอยู่ในกระจก ผู้หญิงที่ไม่คุ้นตากำลังแสดงสีหน้าแปลกๆ มองสบยอนยอง

ครั้นลืมตาตื่น รอบตัวก็มีดสนิท เป็นความมืดแสนลุ่มลึกในเวลา
ราวตีสาม มีเพียงแสงยามรัตติกาลที่เล็ดลอดเข้ามาผ่านหน้าต่างก็เท่านั้น

ยอนยองหันหน้าตามความเคยชิน เธอปรับจุดโฟกัสสายตาไปที่กระจกพร้อมลูบเรือนผมที่หยาบกระด้างเพราะขาดการดูแล

ผู้หญิงแปลกตากำลังมองยอนยองด้วยสีหน้าเดียวกัน เธอพอรู้ว่าหล่อหน้ายุราวสามสิบสี่ รูปร่างแตกต่างแต่เหมือนกันอย่างอธิบายไม่ถูกที่ชัดเจนคือกาลเวลาเป็นคนสร้างความแตกต่างนี้ขึ้นมา ทั้งผิวพรรณ แวดตาสีหน้า ความซุบผอม จวบจนผมที่ตัดสั้นระดับคาง

ผู้หญิงในกระจกเริ่มร้องไห้ ยอนยองมองอีกฝ่าย แต่กลับมีหยดน้ำตาตกลงบนหลังมือของเธอเสียเอง

เธอไม่มั่นใจว่าจะยอมรับได้ไหม ที่ผู้หญิงแปลกหน้าในกระจกกับตัวเอง

คือคนคนเดียวกัน เวลาที่ลิปเอ็ดปีได้ผ่านพ้นไปในระหว่างที่เธอนอนหมดสติ เท่ากับว่า เธอสูญเสียช่วงชีวิตไปนานถึงขนาดนั้นเลยทีเดียว

ร่างกายที่เปลี่ยนไปเป็นข้อพิสูจน์กาลเวลาอันเนิ่นนานที่ผันผ่าน ดูจากแม่มีนซอกก็พอเห็นถึงความแตกต่างชัดเจนแล้ว จากใบหน้าของหญิงวัยสี่สิบที่เคยงดงามนั้น ต้องผ่านช่วงเวลาที่ยากลำบากมาขนาดไหนกัน ตอนนั้นถึงได้อยู่ในช่วงปลายของวัยห้าสิบที่มีริ้วรอยหย่อนคล้อย นี่คงเป็นสาเหตุของความรู้สึกขัดแย้งที่เกิดขึ้นเมื่อครูนี

พอเธอหันหน้ามาฝั่งตรงข้าม ก็พบเข้ากับเค้าโครงของปฏิทินขนาดใหญ่ที่แขวนอยู่ตรงผนัง แม้ว่าจะเห็นตัวหนังสือไม่ชัดเจนเพราะมืดเกินไป แต่ก็พออ่านตัวเลข '2020' ได้

ร่างกายเริ่มสั่นเทิ้มอีกครั้ง ดูเหมือนว่ายากล่อมประสาทกำลังจะหมดฤทธิ์

ยอนยองไขว่แขนโอบกอดตัวเองใต้ผืนผ้าห่ม ทั้งหมดนี้คือเรื่องจริงจั้นหรือ เป็นความจริงใช่ไหม เป็นไปได้ด้วยหรือ เธอค้างอยู่ในที่นั่นพักใหญ่ และแล้วความคิดที่อยากจะมีมองใบหน้านั้นอย่างชัดๆ ก็ผุดขึ้น

ยอนยองลุกออกมานอกผ้าห่ม ดึงเข็มน้ำเกลือออก ก่อนยื่นแขนออกไปนอกเตียง

ฝ่ามือที่ปกติก็เย็นเฉียบมากพออยู่แล้ว ตอนนี้อุ่นหมวมืดต่ำลงไปอีก ทว่ายอนยองไม่สนใจ เธอใช้แขนคลานไปบนพื้น พร้อมลากขาที่ไร้เรี่ยวแรงตามมา แขนที่ไม่มีกล้ามเนื้ออ่อนแรงงอจะหักจนเกือบจะทำค้าง กระแทกพื้นอยู่รอมร่อ

ยอนยองต้องใช้พลังกำลังทั้งหมดที่มีเพื่อไปให้ถึงตรงผนังที่ห่างออกไปราวๆ สองเมตรนั้น

ผู้หญิงแวตตาน่ากลัวอยู่ในกระจก หากพินิจจะพอรู้ว่าหล่อนกำลังโดนความโศกเศร้าแสนสาหัสเข้าครอบงำ ผู้หญิงคนเดียวกับที่เห็นจากบน

เตียง พอได้มองใกล้ๆ ก็ยิ่งเห็นชัดขึ้น

รูปร่างคล้ายกันไม่มีผิด แต่ใบหน้าซูบผอมที่ขนาดมองเฉยๆ ยังน่าเวทนานั้น รวากับว่าเป็นคนละคน ไร้พลังในแวตาสีหน้าซีดเขียวและผิวพรรณที่ไม่ได้รับการดูแลนั้นหย่อนคล้อยไปตามกาลเวลา ดูไม่ต่างอะไรจากคนอายุสี่สิบเลย

สภาพดูไม่ได้

เธอคิดถึงใบหน้าของน้องสาวที่มีแก้มอ้มและดูมีชีวิตชีวา รวากับเพิ่งได้เห็นไปเมื่อวานนี้

ยอนยองเช็ดน้ำตาพาลงรูปแก้มตัวเอง เธอไม่คุ้นเคยผิวสัมผัส และไม่รู้ว่าเจ้าของน้ำตาที่ไหลรินนี้ คือผู้หญิงที่อยู่ในกระจก หรือตัวเธอเองกันแน่

หญิงในกระจกไม่ได้มีเพียงอายุมากกว่ายอนยองถึงสิบเอ็ดปีเท่านั้น แต่ใบหน้าของหล่อนยังแฝงความเศร้าแสนหนักหน่วง ซึ่งมีแต่ผู้ที่ประสบความเจ็บปวดมายาวนานเท่านั้นที่จะครอบครองได้

บางที ความเจ็บปวดที่ไม่ได้รักษาและยังค้างคั่งอยู่ ไม่ยอมสมานอาจเป็นสิ่งที่ทำให้ใบหน้าของยอนยองเปลี่ยนไปจนเธอเองก็จำไม่ได้

เวลาไม่อาจถูกจัดสรรแก่มวลมนุษย์อย่างเท่าเทียม ช้ายังผันผ่านไป ในจังหวะที่ต่างกัน แม้ว่าสติได้เลือนหายไปพร้อมกับเวลาแสนยาวนาน แต่ทุกส่วนของร่างกายกำลังอดทนต่อกระแสแห่งกาลเวลา ขณะที่มองผู้หญิงในกระจก ยอนยองคิดว่าตัวเองคงไม่ต่างจากนั้น

จากนี้จะไม่มีความสดใสของหญิงสาววัยยี่สิบสามอีกแล้ว เหมือนเธอได้กลายเป็นดวงวิญญาณที่เข้าสู่ร่างคนแปลกหน้าแล้วทำตัวเป็นกาฝากไม่มีผิด

เธอสูญเสียทุกอย่าง ที่สาคงว่าการสูญเสียตัวเองคือการสูญเสียชูกองไป เธอเชื่อไม่ลงหรือหากไม่ได้เห็นด้วยตาตัวเอง หน้าช้ายังไม่หลงเหลืออยู่ในความทรงจำอีก

พยาบาลเปิดประตูเข้ามา เปิดไฟหัวเตียงแทนการเปิดไฟทั้งห้องเพื่อไม่ให้รบกวนการนอนของคนไข้ แต่แล้วก็ต้องตกใจจนแทบเป็นลม

“ตายแล้ว ไปทำอะไรตรงนั้นคะ!”

พยาบาลปรี๋เข้ามาอย่างลุกลี้ลูลน โอบประคองยอนของขึ้นมาแล้วลากขาทั้งสองข้างที่ทั้งตัวอย่างไร้เรี่ยวแรง ก่อนเอ่ยด้วยน้ำเสียงที่เหนื่อยล้าและโอดครวญ

“ไปทำอะไรอยู่ตรงนั้นคะ!”

“...ฉันอยากส่องกระจกค่ะ”

“เดี๋ยวฉันจะเอากะจกพกวมาให้เองค่ะ ก่อนอื่นฉันจะให้ยากล่อมประสาทเพิ่ม อาจจะหลับอีกรอบนะคะ”

“ฉันคือ...คิมยอนยองจริงๆ ใช่มั้ยคะ”

“อะไรนะคะ”

“น้องสาวฉันอยู่ที่ไหนหรือคะ”

“คุณก็ทราบแล้วนี่คะ...”

“ทำไมชูกยอนน้องฉันถึงฆ่าตัวตายหรือคะ”

“เรื่องนั้น ฉันเองก็...รีบนอนเถอะค่ะ เอาละ ที่นี้เลิกบีบแขนฉันแล้วปล่อยทีค่ะ คุณต้องไปนอนบนเตียงนะคะ”

ยอนยองไม่ยอมทำตามคำสั่งของพยาบาล แม้จะรู้สึกเห็นใจในท่าที่เหนื่อยหน่ายของอีกฝ่าย แต่เธอไม่มีทางเลือก

“ตามหาชูกยอนให้ฉันทีค่ะ”

ครานี้พยาบาลมีสีหน้ารำคาญใจ

“นอนก่อนเถอะค่ะ”

“ผ่านไปแล้วดิฉันแล้วจริงๆ หรือคะ”

“ค่ะ ถูกแล้วค่ะ”

“เล่าสถานการณ์ตอนนั้นให้ฟังหน่อยสิคะ ทำไมฉันถึงตกลงมาจากดาดฟ้าหรือคะ”

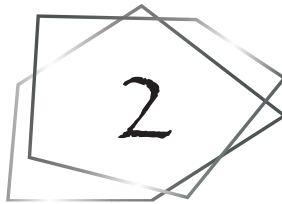
“เรื่องนั้นฉันเองก็ไม่ทราบ แต่ตอนนี้คุณนอนได้แล้วค่ะ ปล่อยแขน
ฉันด้วยค่ะ”

แม้เธอจะยอมนั่งบนเตียง แต่หาได้ทั้งตัวนอนไม่ ทั้งยังตื้อตึง หัน
หน้ามองกระจกอีกครั้ง แม้ในห้องที่พึ่งเพียงแสงจากโคมไฟหัวเตียงจะมีด
เพียงใด ทว่าใบหน้าของหญิงสาวในกระจกกลับปรากฏชัด

เกิดเรื่องอะไรขึ้นนั้นหรือคะ

อยากถามออกไป ทว่าหญิงสาวในกระจกคงให้คำตอบไม่ได้ เช่นนั้น
ยอนยองจึงตัดสินใจว่าจะเป็นฝ่ายตอบคำถามเอง

ที่ใครต่อใครบอกว่าซูกยงตายแล้ว ฉันไม่เชื่อหรอกค่ะ

แม่มินชอกกลับมาอีกครั้งหลังจากผ่านไปสามสัปดาห์ ซึ่งตรงกับวันที่ยอนยองออกจากโรงพยาบาล

แม้การฟื้นฟูกล้ามเนื้อต่างๆ ซึ่งเสื่อมสภาพเพราะไม่ได้ใช้งานมานานเป็นเรื่องยาก แต่ก็ถือว่าฟื้นตัวรวดเร็วกว่าที่คิด ยอนยองเอาแต่ตั้งหน้าตั้งตา รอซึ่งมีในระหว่างเข้ารับการฟื้นฟูสมรรถภาพ โดยไม่รู้ตัวเลยว่าเวลาล่วงเลยไปกว่าสามสัปดาห์แล้ว

การที่ซังมีไม่ยอมมาหาเลยสักครั้ง หลังจากที่ผู้ป่วยซึ่งไม่ต่างจากอยู่ในภาวะสมองตายได้ฟื้นขึ้นมาในรอบสิบเอ็ดปีราวกับปาฏิหาริย์ ถือเป็นเรื่องแปลก ยิ่งไปกว่านั้นซังมีถูกระบุว่าเป็น ‘ผู้ดูแล’ รับผิดชอบการรักษาและค่าห้องโรงพยาบาลของยอนยอง เป็นคนที่คอยจัดการทุกอย่างมาตลอดสิบเอ็ดปี

ความพยายามของซังมีที่คนอื่นไม่รู้ไม่ได้มีแค่นั้น ตอนที่ยอนยองเอ่ยซัก ว่าทำไมเธอถึงฟื้นตัวได้ไวแบบนี้ ทั้งๆ ที่นอนมาตลอดสิบเอ็ดปี

พยายามงวยไปชั่วขณะ ทำที่ครุ่นคิดหาคำตอบก่อนจะบอกว่า ‘นั่นสิคะ’ ก่อนจะออกไปหาคำตอบว่ามีกรณีคนที่หมดสติไปเป็นเวลานานแล้วฟื้นตัวได้ไวเท่านี้บ้างหรือเปล่า

พยาบาลมีสีหน้าโล่งอกขณะกลับเข้ามาพร้อมคำตอบว่า ‘คุณอึ้งซังมี’ ได้ว่าจ้างคนดูแลให้มาช่วยนวดร่างกายของยอนยongอย่างต่อเนื่อง แม้เจ้าตัวจะไม่ได้มาหาบ่อยนักเพราะไม่ค่อยมีเวลา แต่อย่างน้อยซังมีก็ทุ่มเงินในการดูแลรักษาของยอนยongตลอดมา

ทั้งที่เป็นคนนอกโดยสิ้นเชิง แต่ทำไมถึงช่วยเหลือกันขนาดนั้น แม้ยอนยongจะตึงใจ แต่คิดดูดีๆ แล้วก็หาใช้เรื่องที่ฟังดูเหลวไหลไปทั้งหมดคงทำไปเพราะคิดถึงมินซอ ลูกสาวซึ่งเป็นเพื่อนสนิทของซุกยong หากซุกยong ตายไปแล้วจริงๆ แล้วพี่สาวของเด็กคนนั้นดันประสบอุบัติเหตุจนต้องเข้าโรงพยาบาลตัวคนเดียวโดยไร้ซึ่งครอบครัว ครอบครัวมินซอคงไม่อาจนั่งดูตายได้

ซังมีที่เข้ามายืนในห้องพักผู้ป่วย ดูซุกยongเสียยิ่งกว่าเมื่อสามสัปดาห์ก่อน

“เห็นเขาบอกว่าฟื้นตัวขึ้นเยอะเลย ดูท่าจะจริงสินะ โล่งอกไปที”

ซังมีเผยรอยยิ้มประหนึ่งคนในครอบครัวเดียวกัน

“อีกเดี๋ยวคุณหมอก็มาแล้ว เห็นบอกว่าพอตรวจดูอาการรอบสุดท้ายเสร็จ ทำเรื่องออกจากโรงพยาบาล ก็เรียบร้อยแล้วละ”

พอได้เห็นซังมี ยอนยongก็รู้สึกถึงเวลาที่เปลี่ยนผ่านไปในขณะที่ตัวเองยังหยุดอยู่ที่วัยยี่สิบสาม

ซังมีหยิบเสื้อผ้าวอกจากถุงกระดาษในมือให้ยอนยongสวม ก่อนจะนั่งลงข้างเตียง

“นี่เป็นเสื้อที่มินซอเคยใส่ตอนอยู่เกาหลีนะ เธอน่าจะใส่ได้เพราะหุ่นพอๆ กัน ถึงแม้ว่า...ตอนนี้เธอจะผอมลงไปมากก็เถอะ ยังไงป้าก็ขอให้กลับมาแข็งแรงดังเดิมไวๆ นะ”

สามลัปดาห์มานี้ ยอนยองติดต่อซังมีผ่านทางเวชระเบียนโรงพยาบาลไปหลายครั้ง ทว่าอีกฝ่ายไม่เคยติดต่อกลับมาเลยสักครั้งเดียว มีเพียงข้อความที่ส่งผ่านพยาบาลมาว่ากำลังไปดูงานนอกสถานที่เท่านั้น ไม่เคยเป็นฝ่ายที่โทร. มาหาทางโรงพยาบาลก่อนเลย เธอรู้สึกอึดอัดใจอย่างมาก เพราะซังมีคือคนเดียวที่ให้คำตอบเรื่องอุบัติเหตุในตอนนั้นได้ แต่อีกใจหนึ่งก็เกิดวิตกกังวลว่าทำไมอีกฝ่ายถึงไม่ติดต่อกลับมาเลย

“ให้ช่วยไล่เลื้อยไหม”

ยอนยองทำตัวไม่ถูกเมื่ออยู่ต่อหน้าซังมี

ทั้งที่ตนรอมาตั้งนาน แต่พอเจอซังมีเข้าจริง ในหัวกลับตึกันยุ่งเหยิงไปหมด ในความอลหม่านทั้งหมด ยอนยองตัดสินใจถามเรื่องง่ายที่สุดก่อน

“เป็นเสื้อที่มินซอใส่ตอนอยู่เกาหลีหรือคะ แสดงว่าตอนนี้มินซอไม่ได้อยู่เกาหลีหรือคะ”

“อยู่อเมริกา นานมากแล้วละ”

“ทำไมหรือคะ”

“เรียนต่อปริญญาเอกนะ ป้าก็เลยอยู่เหงๆ แบบนี้นี่ไง”

ว่าแล้วเชียว

ไขข้อสงสัยไปได้หนึ่งเปลาะ ตอนแรกยอนยองรู้สึกแปลกใจว่าทำไมมินซอถึงไม่มาเยี่ยมกันเลยหลังจากที่เธอฟื้นขึ้นมา ทั้งๆ ที่แม่ของตัวเองคือคนที่คอยดูแลเธอ

ซังมีขู่เลื้อยขึ้น รวากับถามซ้ำว่าสวมเสื้อเองได้หรือไม่

“หรือเสื้อมันตกเทรนด์ไปแล้ว”

ซังมีพิจารณาเสื้ออีกครั้ง แม้ว่าเสื้อจะไม่ได้ดูล้ำสมัยเลยก็ตาม แต่นั่นไม่ใช่สาระสำคัญสำหรับยอนยองในตอนนี้

“หนูใส่เองได้ค่ะ แต่ว่า...หนูขอบคุณป้ามากเลยนะคะ”

ซังมีกะพริบตาประหนึ่งถามหาที่มาที่ไป

“หนูติดต่อกับคุณป้าผ่านทางโรงพยาบาลไปตั้งหลายครั้ง หลังจากคุณป้ารับปากว่าจะแวะมาก็ไม่เห็นรับโทรศัพท์อีกเลย งานยุ่งมากเลยหรือคะ”

แม้จะพูดออกมาอย่างเรียบเฉย แต่ความจริงแล้วยอนยองรู้สึกว่าการเผชิญหน้ากับซังมียากขึ้นกว่าตอนแรกเสียอีก ในขณะที่เวลาของเธอหยุดอยู่กับที่ แต่ซังมีต้องใช้เวลาผ่านไปสิบปีอยู่ตัวคนเดียว นั่นทำให้เธอรู้สึกห่างไกลจากซังมีถึงขนาดนั้น

ซังมียื่นมือให้ยอนยองพลงนั่งหมิ่นชอบเตียงอย่างช้าๆ ระยะห่างระหว่างซังมีใกล้ขึ้นแล้ว ห้องผู้ป่วยเงียบสงบขนาดที่ได้ยินเสียงทิ้งน้ำหนักตัวลงบนผ้าห่ม

“อ้อ... เรื่องนั้นมันก็น่าสนใจจริงๆ โรงพยาบาลโทร. มาที่ไร ป้าก็ไม่ว่างรับสายเลยเพราะงานยุ่งมาก ที่ไม่ได้โทร. กลับเพราะคิดว่าไหนๆ ก็จะมาหาอยู่แล้ว แต่ดันไม่เป็นดังใจเลยนี่สิ มัวแต่ง่วนอยู่กับงาน รู้ตัวอีกทีเวลาก็ผ่านไปไม่รู้ตัวเลย จนวันนี้แหละ”

ซังมียื่นหว่างคิ้วหากัน สีนํ้ารู้สึกผิด ยอนยองส่ายหน้า

“คุณป้าไม่จำเป็นต้องขอโทษเลย แค่ช่วยดูแลมาขนาดนี้ หนูก็ติดหนี้บุญคุณที่คงไม่มีวันใช้คืนได้ไปตลอดชีวิตแล้ว แถมคุณป้ายังอยู่รอทั้งที่ไม่รู้ว่าหนูจะตื่นมาตอนไหนด้วยซ้ำ...ขอบคุณมากจริงๆ ค่ะ”

เพราะกาลเวลาหรืออย่างไร แม้แต่นํ้าเสียงของตัวเองยอนยองก็ยังรู้สึกไม่คุ้นเคย

แม้จะได้รับคำขอบคุณจากใจจริงของยอนยองก็ตาม แต่ซังมีกลับจ้องยอนยองโดยไม่ขยับเขยื้อน คล้ายสายตากำลังเพ่งหาอะไรบางอย่าง กำลังคิดอะไรอยู่กันนะ

“มีอะไรหรือคะ”

ซังมีเกิดลั้งเลใจ

“ไม่รู้จะบอกว่าโล่งอกไปที่ใดหรือเปล่า...”

ยอนยองรอฟังอย่างนิ่งเฉย

“ไม่เป็นอะไรใช่ไหม ไม่นะ เพราะเธอดูโอเคกว่าที่คิดไว้นะ หรือยังรู้สึก
ว่าไม่ใช่ความจริงอยู่ไหมหรือ”

ยอนยองรู้ว่ายังมีกำลังพูดถึงเรื่องอะไร แต่เธอก็ไม่ได้ตอบกลับ

“นั่นสิ ก็เป็นไปได้แหละ เพราะปากก็ใจร้อนเกินจนผลอพูดไปรวดเดียว”

ความเงียบโรยตัว ยอนยองยังไม่อยากพูดถึงชุกยอง

เพราะเธอไม่เชื่อ

“พอออกจากโรงพยาบาลแล้ว หนูจะไปอยู่ที่ไหนหรือคะ”

“ไปอยู่บ้านปาก่อนก็แล้วกัน ตอนนี้นะเธอก็น่าจะยังไม่มีที่ไปไม่ใช่หรือ
ถูกไหม”

“นั่นสินะคะ”

เป็นอย่างที่คิดไว้ เพราะไม่กี่วันก่อนหน้านี้ ยอนยองได้ถามกับพยาบาล
ว่าควรทำอะไรหลังจากนี้ ซึ่งเธอก็ได้คำตอบว่าอาจจะต้องใช้เงินจาก
ค่าครองชีพขั้นพื้นฐานไปก่อนสักระยะ ทั้งยังบอกให้รู้ตัวก่อนว่าอาจใช้เวลา
พอสมควรกว่าจะดำเนินการเสร็จ ซึ่งหมายความว่าเธอต้องหาทางรับมือ
ไปก่อน

ยอนยองประเมินเงินเก็บก่อนหน้านี้ ถึงจะน่าเหลือเชื่อสำหรับยอน-
ยองที่เสียเวลาไปสิบเอ็ดปี แต่ความจำนั้นชัดเจนราวกับนึกถึงเงินที่เพิ่ง
ออมไว้จนถึงเมื่อวาน จำนวนมันไม่มาก เพราะเธอก็เพิ่งทำงานได้แค่สามปี
เท่านั้น

หลังจากนั้นไม่นาน หมอได้เข้ามาใช้ปากกาไฟฉายส่องตา สั่งให้
อ้าปาก ใช้หูฟังตรวจร่างกายพื้นฐาน ก่อนจะเปิดชาร์ตออก

วันนี้เป็นวันสุดท้ายที่จะได้เห็นใบหน้าซึ่งเห็นทุกวันในช่วงที่ผ่านมา
ในห้องพักผู้ป่วย ดูเหมือนหมอจะบันทึกผลการตรวจเสร็จแล้ว เขาจึงมอง
ที่ยอนยองโดยจับปากกาและชาร์ตไว้ด้วยท่าทางทะมัดทะแมง

“เรื่องความทรงจำเป็นอย่างไรบ้างครับ”

“เหมือนเดิมค่ะ”

“เหมือนเดิมอย่างไรครับ”

“เหมือนตามที่เคยบอกครวก่อนเลยล่ะ”

“ลองเล่าให้ฟังอีกครั้งได้ไหมครับ”

ยอนยองบอกว่า ตัวเองไม่มีความทรงจำอะไรเหลืออยู่เลยหลังจากวันที่ 17 มกราคม 2009 และก่อนจะได้สติ เธอก็เห็นภาพที่ตัวเองตกลงมาจากดาตฟ้าโรงเรียนในวันปัจฉิมนิเทศของชูกยอง

ซึ่งนี่เป็นจุดที่อดสงสัยไม่ได้

17 มกราคม 2009 คือวันที่ความทรงจำของยอนยองเริ่มหายไป ทว่า 10 กุมภาพันธ์ 2009 ซึ่งเป็นวันเกิดเหตุของยอนยอง และเป็นวันที่หลงเหลืออยู่ในความทรงจำนั้น คือวันปัจฉิมนิเทศ

“คุณหมอบอกว่า วันที่ฉันตกลงมาจากดาตฟ้าคือวันที่ 10 กุมภาพันธ์ ใช่ไหมคะ”

หมอผกกีระชะ สีหน้าไม่สบายใจ ก่อนจะถามต่อ

“คุณคิมยอนยองครับ แสดงว่านั่นคือสิ่งสุดท้ายที่จำได้แล้วใช่ไหมครับ”

“ค่ะ”

“เข้าใจว่าตัวเองยังอายุยี่สิบสามหรือครับ”

“ใช่ค่ะ”

หมอผกกีระชะ สีหน้าเหมือนเด็กน้อยที่ต้องยอมรับความจริงอันน่าเศร้า คล้ายว่าเขามีอะไรอยากจะพูดต่อ

“อืม...ถ้าฉันนะครับ คุณคิมยอนยอง ยังจำเรื่องที่เล่าให้ผมฟังเมื่อสัปดาห์ที่แล้วได้อยู่ไหมครับ”

ยอนยองพยักหน้ารับอย่างไม่รีรอ

หลังจากฟื้นขึ้นมาสักพักมีอะไรบางอย่างผุดแวขึ้นมาในหัว เป็นความทรงจำที่แจ่มชัดว่าตนตกลงมาจากดาตฟ้า แต่พอหาสาเหตุว่าทำไมถึงเป็นเช่นนั้น ก็เหมือนมีม่านหมอกขมุกขมัวมาบดบังไว้ ทว่าเมื่อหนึ่งสัปดาห์

ก่อน ภาพนั้นกลับแจ่มชัดขึ้น

“นั่นเองสินะครับ แต่ก็ยังนึกไปหน้าของคนคนนั้นไม่ออกใช้ไหมครับ”

“อะ คนที่ผลักดันตกจากดาตฟ้าเมื่อสิบเอ็ดปีก่อน ตอนนั้นคงใช้ชีวิตปกติดีสินะคะ เหมือนคนที่ไม่ได้ก่อความผิดอะไร”

เธอไม่มีโอกาสได้เล่าเรื่องนี้ให้ซังมีฟัง แต่ก็น่าแปลกที่ซังมีซึ่งนั่งฟังอยู่เงียบๆ ไม่ได้แสดงท่าทีที่ต่างไปจากเดิมนัก

บนดาตฟ้ามีคนอยู่สองคน คนแรกคือยอนยอง ส่วนอีกคนนั้นเธอจำหน้าไม่ได้ คนที่ผลักดันยอนยองไม่ได้ช่วยยอนยองที่ห้อยตัวอยู่กับราวกันตก ไม่ได้คิดที่จะช่วยเธอตั้งแต่แรกแล้ว เพราะลงมือผลักดันโดยมีเจตนาจะฆ่ายอนยองนั่นเอง

นี่คือหนึ่งในเรื่องที่เธออยากถามซังมี คนร้ายคือใคร คนร้ายถูกจับตัวไปแล้วหรือยัง

“คุณป้า คนร้ายยังไม่ถูกจับใช้ไหมคะ”

ซังมีที่พึ่งผนังฟังบทสนทนาของทั้งคู่พลันยียดหลังตรง

“ใช่ ยังไม่โดนจับเลย”

“ไม่มีใครถูกตั้งข้อหาว่าก่อเหตุด้วยหรือคะ”

“ใช่ ทางโรงเรียนอยากปกปิดไว้ เพราะมันเสื่อมเสียภาพลักษณ์นะสิ” ยอนยองพยักหน้า ได้ฟังคำตอบแค่นี้ก็เพียงพอแล้ว

“รูปร่างเขาพอๆ กับฉันล่ะ”

ชั่วขณะหนึ่งซังมีเหมือนจะชะงักงันไปอย่างไม่รู้สาเหตุ

ก่อนจะเข้าสู่ขั้นตอนทำเรื่องออกจากโรงพยาบาล หมอบอกว่า ไม่อาจรู้ว่าความทรงจำของยอนยองจะกลับมาตอนไหน และอาจจะต้องหยุดอยู่ในสภาพนี้ไปตลอดเลยก็ได้ ถึงจะใช้ความพยายามแค่ไหนก็ยังรับปากไม่ได้ ว่าความทรงจำจะกลับมาหรือไม่ อาจได้ผลลัพธ์ตรงกันข้าม ฉะนั้นสุดท้ายแล้ว ทุกอย่างล้วนขึ้นอยู่กับสวรรค์

ขณะที่ก้าวออกมาจากห้องพักรักษาตัว ยอนยองถามหมอ่ว่าที่เธอฝัน

ขึ้นมาอย่างนี้ พอจะเรียกว่าปาฏิหาริย์ได้หรือไม่

หมอยให้คำตอบกลับมว่า ‘ทุกคนเรียกมันว่าปาฏิหาริย์’

ยอนยองนั่งวีลแชร์ด้วยตัวเองได้ ทว่าการพับวีลแชร์ขึ้นเก็บท้ายรถ และการขึ้นไปนั่งบนรถนั้น เธอยังต้องให้ซังมีช่วยเหลือไปก่อน

ยอนยองทอดสายตาดูไปนอกหน้าต่างมองดูโลกที่หมุนไปอย่างนิ่งเงียบ ช่างไม่คุ้นตา รวากับหลุดมาอยู่บนโลกใบอื่น แนนอนว่านี่ไม่ใช่ถนนสายที่เธอรู้จักอยู่แล้ว เธอไม่รู้เลยว่ามิตีกรามบ้านช่องแบบนี้ หรือมีถนนแบบนี้ อยู่ด้วย หากไม่ใช่เพราะมีวเต๋ยอยู่กับการหาเลี้ยงปากท้อง ก็คงเป็นถนนหนทางที่เปลี่ยนไปแล้ว

แม้แต่ในขณะที่ยอนยองนอนหลับไหลราวกับเธอจะอยู่อย่างนั้นไปตลอดกาล โลกเองก็ยังคงหมุนต่อไปตามเส้นทางของมัน มีเพียงตัวเธอเท่านั้นที่หยุดอยู่กับที่

ยอนยองเฝ้าริมฝีปากที่แห้งผากกลางทำให้ชุ่มด้วยน้ำลาย คิดว่าต้องพูดคำต้องห้ามออกไป

“ทำไมถึงโกหกหนูหรือคะ”

ซังมีหันหน้ามาทางขวาเล็กน้อย

“หือ?”

ยอนยองรู้สึกงงงันกับท่าที่ไม่รู้เรื่องราวของซังมี

“ก็คุณป้าโกหกว่าซุกยองตายแล้ว แถมยังบอกว่าเธอฆ่าตัวตายอีกนี่คะ”

“โกหกทั้งนั้นหรือ เธอกำลังพูดถึงอะไรกันแน่”

“บอกหนูทีคะว่าซุกยองอยู่ที่ไหน ทำไมคุณป้าต้องปิดบังหนูด้วยคะ”

ในระหว่างที่รอติดต่อกับซังมีได้ เธออดใจอดใจมาก ยอนยองต้องการ

รู้ความจริงให้ได้ ว่าตอนนี้ชูกยงอยู่ที่ไหน ทว่าซึ่งมีกลับเอาแต่ตีหน้าซื่อ
นับเป็นฝีมือการแสดงที่ควรมอบรางวัลให้

“ไม่ว่าจะคิดอย่างไร ก็หาเหตุผลที่ต้องทำแบบนั้นไม่ได้เลยล่ะ คุณป้า
มีเหตุผลอะไรกันแน่ถึงต้องมาหลอกหนูว่าชูกยงที่ยังอยู่ดีนะ ตายไป
แล้ว”

ตอนอยู่โรงพยาบาล เธอไม่ได้เอาแต่นอนนิ่งๆ อย่างเดียว แม้จะ
รู้สึกกังวลจากฤทธิ์ยาแก้ปวดประสาท แต่ทุกคราที่ได้สติ เธอก็ใช้ความคิด
และไม่ว่าจะตั้งสมมติฐานอย่างไร เรื่องที่ชูกยงตายไปแล้วก็ฟังดูเหลวไหล
ทั้งเพ

ต้องมีอะไรแน่ๆ ไม่ว่านะคะฉันสมมติแข่งที่ต่อตลอดสามสัปดาห์ที่ผ่านมา
มาอย่างไร เธอก็นึกอะไรไม่ออกสักอย่าง เกิดอะไรขึ้นในช่วงเวลาที่ตนอยู่
ในอาการโคม่า ชูกยงอาจยอมแพ้ในการดูแลพี่สาวก็เลยหนีไปหรือเปล่า
เธออาจจะเป็นคนที่รับผิดชอบค่าจ้างคนดูแลและค่ารักษาพยาบาลที่แพง
हुन्छीก็ได้ อาจไม่ใช่ซึ่งมี

เพราะไม่อาจทิ้งชีวิตที่มีอนาคตอันสดใสของตัวเองได้ พอพี่สาว
ฟื้นขึ้นมาเลยรู้สึกลำบากใจจึงหนีหน้าไปซ่อนตัวหรือเปล่า

พอคิดเช่นนี้แล้ว ก็พอจะเข้าใจเหตุผลที่ซึ่งมีไม่ยอมมาพบหน้าขึ้นมา
บ้าง

แม้จะคิดว่าชูกยงไม่ใช่เด็กที่จะทำแบบนั้นกับพี่สาวที่ทำหน้าที่ดูแล
น้องแทนพ่อแม่ก็ตาม แต่ช่วงเวลาที่สิบเอ็ดปีนั้น คนเราสามารถเปลี่ยนแปลง
ได้เช่นกัน

“ไม่ใช่ว่าเธอเลือกที่จะเชื่อแบบนั้นเองหรือหะ”

ซึ่งมีพูดน้ำเสียงเรียบเฉย ทว่ายอนยองสะดุ้งราวกับถูกแทงใจดำ

นี่คุณป้าหาว่าฉันดันทุรังสร้างความเป็นไปได้ขึ้นขึ้นมาเอง เพราะ
ไม่อยากจะเชื่อมันหรือ ขออย่าให้มันเป็นอย่างนั้นเลย เธอวิงวอนสุดหัวใจ

ฉับพลัน ซึ่งมีถอนหายใจก่อนเอ่ยขึ้น

“เรามีที่ที่ต้องไป”

ยอนยองไม่เอ่ยถามว่าที่นั่นคือที่ไหน

เพราะเธอรู้สึกเหมือนเป็นกลางร้าย

รถยนต์เคลื่อนตัวออกจากโรงพยาบาลมหาวิทยาลัยโซล ผ่าน

พระราชวังชังด็อกกุง ก่อนจะมุ่งหน้าสู่ถนนกว้างไกลสุดลูกหูลูกตา

ยอนยองภาวนาขอให้รถคันนี้ไปไม่ถึงจุดหมายปลายทางไปตลอดกาล
สิ่งที่เรารู้ได้เองแม้อีกฝ่ายจะไม่ได้บอก แม้จะไม่ได้ยิน มันเป็นแบบนี้
สินะ

รถเคลื่อนเข้าสู่ถนนลูกรัง ก่อนจะมุ่งหน้าต่อบนเส้นทางที่มีต้นไม้
หนาแน่น

ยอนยองยังคงไม่ถามอะไรทั้งนั้น ถึงถามไปก็ไม่มีประโยชน์เพราะ
เป็นเพียงคำโกหกเท่านั้น

“ลงมาสิ”

ยอนยองลงรถตามซึ่งมี

ซึ่งมีเดินนำหน้าไปโดยไม่พูดไม่จา

พอผ่านทางคับแคบอันคดเคี้ยว พื้นที่ขนาดกว้างก็ปรากฏแก่สายตา
มีรถจอดอยู่ข้างซ้ายเป็นลานจอดรถ ตรงวัดเล็กๆ ที่เห็นอยู่ด้านหน้านั้น
ข้างๆ มีตึกทรงทันสมัยขนาดใหญ่ตั้งอยู่ เหมือนว่าซึ่งมีกำลังมุ่งหน้าไปยัง
สถานที่นั้น

ยอนยองพ่นฝีเท้าลง พอเริ่มรู้ว่าที่นั่นคือที่ไหน

พอเข้ามาภายในตัวอาคาร ก็พบกับสำนักงานที่ตั้งอยู่เดี่ยวๆ ตรงพื้นที่
กว้าง ซึ่งมีเดินผ่านสำนักงานแล้วขึ้นบันไดไป

นี่คือสถานที่ที่มีช่องสี่เหลี่ยมเรียงเต็มอยู่แน่นขนัด สีหน้าของยอนยอง

ซีดเผือดลง

ซังมีชี้นิ้วบอกตำแหน่งแล้วหยุดยืน ทันใดนั้น ชื่อของ ‘คิมชุกยอง’ พร้อมไบหน้ายิ้มแย้มอันคุ้นเคยในรูปถ่ายก็ปรากฏให้เห็น

ข้างหลังมีโกศบรรจุอัฐิวางไว้

เวลาของชุกยองหยุดอยู่ที่อายุสิบเก้าและถูกเก็บไว้ในกรอบรูป หนึ่งในสามรูปนั้น มีรูปที่ยอนยองเป็นคนถ่ายให้เมื่อวันสอบเข้ามหาวิทยาลัย วันนั้นเองชุกยองสวมชุดนักเรียน ไบหน้าที่เขยร้อยยิ้มอันเคอะเขินยังคงติดอยู่ในใจ

เท่าที่จำได้ นี่คือรูปสุดท้ายที่ยอนยองถ่ายให้

“เธอเป็นคนเอารูปใส่กรอบเอง คงจำไม่ได้แล้วสินะ”

น้ำเสียงของซังมีเรียบนิ่ง

ส่วนยอนยองจ้องมองโกศบรรจุอัฐิอย่างไม่กะพริบตา เสียงแปลกๆ ดังขึ้นมาจากที่ใดสักแห่ง ฟังคล้ายเสียงงูขู่ฟ่อๆ แต่นั่นคือเสียงลมหายใจของยอนยองเอง จังหวะหายใจดูอันตรายราวกับจะระเบิดในอีกไม่ช้า

“ถึงจะเป็นอาการข้างเคียงก็เถอะ แต่ลืมแม้กระทั่งการตายของน้องสาวตัวเองได้ยังไงกัน...บ้าไม่เข้าใจเลยจริงๆ”

เสียงถอนหายใจของซังมีนั้น ฟังดูห่างไกลเหมือนอยู่กันคนละโลก

ยอนยองยื่นมือไปหยิบรูปมาพินิจใกล้ๆ เธอแนบกรอบรูปไว้ที่อก

“มันไม่มีทางเป็นแบบนั้นค่ะ”

เป็นไปไม่ได้

ไม่มีทางเป็นแบบนั้น

ชาหมดเรี่ยวแรง ยอนยองล้มพับไปบนพื้นทั้งอย่างนั้น เหมือนกับว่าเลือดที่อยู่ในร่างกายกำลังหลั่งไหลออกมา ร่างกายที่รับมือกับเหตุสะเทือนใจไม่ไหวกำลังโคลงเคลงไปมา เธอทอดกรอบรูปแนบอกแน่นจนแทบจะแตกออก ก่อนจะเพรียกหาชุกยอง

ในขณะนั้นเอง ยอนยองก็ตระหนักได้ถึงบางสิ่ง...

หากไร้ซึ่งความช่วยเหลือของซังมี ตัวเธอก็ทำอะไรไม่ได้สักอย่าง
เดียว

ไม่มีบทสนทนาเกิดขึ้นภายในระหว่างทางกลับ

บ้านของซังมียังคงเหมือนเดิมกับตอนที่ยอนยองเคยมารับชูกยอง
หลายต่อหลายครั้ง

ยังเป็นบ้านหลังเดิม ทั้งเฟอร์นิเจอร์และของใช้ในครัวเรือนก็ยังคงคุ้นตา
สำหรับยอนยองที่เวลาผ่านไปไม่ถึงหนึ่งปีอาจไม่ใช่เรื่องแปลกอะไร
ที่ว่าพอคิดถึงความจริงที่ว่าวันเวลาผ่านไปแล้วถึงสิบเอ็ดปี ก็รู้สึกประทับใจ
ที่บ้านหลังนี้ยังเหมือนเดิมไม่เปลี่ยน

ยอนยองจอตวิลแชร์ไว้ตรงตู้รองเท้าแล้วลุกขึ้นยืน หันได้นั้นก็ชวนเซ
วิงเวียนศีรษะ เธอใช้มือยันผนังก่อนจะหันไปหาซังมี

“คุณป้าบอกว่าชูกยองฆ่าตัวตายใช่ไหมคะ”

ซังมีถอดรองเท้าพาลันซังก็ค้าง หันมองมาด้วยใบหน้าที่แฝงไปด้วย
ความลำบากใจที่จะให้คำตอบ ยอนยองเป็นฝ่ายพูดต่อแทนซังมีที่ไม่เอื้อนเอ่ย
อะไร

“ชูกยองไม่มีเหตุผลให้ฆ่าตัวตายหรอกค่ะ”

“เธอรู้เรื่องนั้นได้อย่างไร”

“มันฟังไม่ขึ้นนี่คะ ฆ่าตัวตายทุกๆ ที่ใกล้ถึงวันปัจฉิมณีนะคะ”

“แสดงว่าคงมีเรื่องทุกข์ทรมานมากพอให้ทำแบบนั้นนะสิ”

“ไม่ใช่หรอกค่ะ”

“ยอนยอง”

“ไม่มีทางเป็นแบบนั้นหรอกค่ะ นี่มันเป็นเรื่องไร้สาระมากเลยคะ”

“เธอต้องยอมรับความจริงถึงจะ...”

“ไม่มีเหตุผลให้ชุกยงทำอะไรแบบนั้นหรอกค่ะ!”

ความเงียบโรยตัว

น้ำเสียงเย็นเยือกตอบกลับมา

“เธอจะไปรู้เรื่องนั้นได้อย่างไรกัน รู้จักน้องตัวเองดีขนาดนั้นเลยหรือ ขนาดที่รู้ความลับทั้งหมดนะ”

ยอนยงทำตัวไม่ถูกกับท่าที่แปลกๆ ของซังมี ทว่าตอนนี้มันไม่ใช่เรื่องสำคัญ ความจริงที่ว่าชุกยงได้ตายไปแล้วทำเอาร่างกายสั่นงันก เปลือกตาที่บวมช้ำหนักอึ้งเพราะมัวแต่ร้องไห้คร่ำครวญอยู่ซ้ๆ รวากับว่า หากหลับตาลง เธอคงปล่อยมือจากทุกอย่างไปทั้งอย่างนี้

“ขนาดลูกในไส้ที่คลอดออกมาเอง ป้ายิ่งเลี้ยงมาทั้งๆ ที่ไม่ได้รู้หมดทุกเรื่องเลย แล้วแค่พี่สาวอย่างเธอจะรู้ทุกเรื่องเลยนั้นหรือ”

ไม่แน่ใจว่ามองผิดหรืออย่างไร แต่ยอนยงคิดว่าเมื่อครู่ซังมีกำลังยิ้ม สิ่งที่ซังมีพูดหาใช้เรื่องผิด การที่คิดว่าคนเรามีความสุขจริงๆ จากการมองเพียงแค่มายนอกเป็นการคิดผิดมหันต์ ทว่าหากมีเรื่องลำบากลำบากจนถึงขั้นตัดสินใจปลิดชีพตัวเอง อย่างน้อยก็ควรมีสัญญาณอะไรบางอย่าง ไม่ใช่หรือ ไม่มีทางที่เธอจะมองไม่ออกอยู่แล้ว

ไม่อย่างนั้น เดิมทีเธออาจจะรู้ แต่ที่ตอนนี้ไม่รู้ก็เป็นเพราะสูญเสียความทรงจำไปก็ได้

ซังมีนำทางมายังห้อง ก่อนจะหันกลับไป

“...แล้วต่อจากนี้หนูควรอยู่อย่างไรดีคะ” ยอนยงหยุดยืนแล้วส่งเสียงสั่นเครือออกมา

“ก็ต้องอยู่ต่อไปนะสิ จะทำอย่างไรได้อีก คนเราอยู่ต่อไปเพราะยังมีชีวิตอยู่นี่ละ”

“แต่หนู...อยู่แบบนี้ไม่ได้ค่ะ หนูจะหาสาเหตุที่ทำให้ชุกยงต้องตายให้เจอว่ามันคืออะไรกันแน่”

แม้ในขณะที่เอ่ยถ้อยคำออกไป น้ำเสียงของยอนยงนั้นไร้ซึ่งเรี่ยวแรง

กำลังใจ กระทั่งความมั่นใจ ‘ตัวฉันที่ชีวิตหยุดยืดย่อนอายุยี่สิบสามจะไม่มีปัญหาทำอะไรได้’ ความคิดนี้เอาแต่กว่นไปมาอยู่ในหัว

“เอาสิ หาเลย หาให้เจอ ถ้ามีอะไรที่ป้าพอช่วยได้ก็คงจะดี”

“ตอนนั้น...ชูยกย่องไม่ได้ทั้งจดหมายลาตายไว้หรือคะ”

“ไม่รู้สิ ไม่ใช่เธอเป็นคนจัดการทุกอย่างหรอกหรือ จริงๆ ป้าเองก็ไม่ค่อยรู้อะไรหรอก โดยเฉพาะเรื่องพวกนั้น...ต่อให้ป้าจะเป็นแม่ของมินซอกก็ตาม”

“มินซอนน่าจะพอรู้อะไรบ้างไหมคะ อย่างน้อยก็มากกว่าคุณป้า”

“มินซอกเองก็ไม่ได้รู้หรอก ตัวก็ไม่ได้อยู่ที่นี้ ติดต่อกี่ไม่ค่อยได้อีก...

เธอคงต้องหามันคนเดียวแล้วละ”

ซึ่งมีหยิบโทรศัพท์มือถือออกมาจากกระเป๋าหิ้วประหนึ่งเพ็งนึกอะไรออก

“แต่ก่อนป้าเคยบันทึกเบอร์โทร. ของเพื่อนมินซอไว้ด้วย ไม่แน่ว่าจะพอช่วยได้ไหมนะ”

“เพื่อนมินซอหรือคะ”

ซึ่งมีเพ่งมองโทรศัพท์มือถือ เหมือนกำลังหาเบอร์ติดต่อ

“ก็ชูยกย่องสนิทกับมินซอนนี่ บางทีเพื่อนคนอื่นอาจจะรู้อะไรบ้างก็ได้”

ด้วยอายุเพียงแค่นั้น ก็คงเล่าเรื่องกลัดกลุ้มให้เพื่อนฟังมากกว่าครอบครองอยู่แล้ว เป็นเรื่องที่สมเหตุสมผลทีเดียว

“เดี๋ยวป้าเขียนเบอร์โทร. ไว้ให้ หวังว่าจะมีใครสักคนที่พอจะช่วยเธอได้นะ”

“ไม่ว่าวิธีไหนก็ต้องลองดูแหละคะ หนูเชื่อมั่นว่ามันต้องมีประโยชน์”

อาการปวดหัวตาโคมเข้ามาตั้งแต่ซัปดาห์ไปทั่วศีรษะ ทำเอาทัศนวิสัยการมองเห็นของเธอสั้นโหว มองเห็นภาพซ้อนราวกับว่าด้านหลังของซึ่งมีมีใครบางคนซ่อนตัวอยู่

ซึ่งมีเขียนเบอร์โทรศัพท์ใส่กระดาษโน้ตบนโต๊ะกินข้าวแล้วยกหน้าขึ้น

“อย่ามองข้ามเรื่องที่ถูกยกย่องเลือกจบชีวิตตัวเองบนดาดฟ้าของโรงเรียน
เชียวละ”

คำพูดนั้นเหมือนเป็นสัญญาณบางอย่างที่กำลังบอกเป็นนัย หรือนี้
เป็นสัญญาณที่อีกฝ่ายตั้งใจส่งมา

ชนลุ่มกันอย่างบอกไม่ถูก

ยอนยองรับกระดาดไนต์ที่ซังมียื่นให้ด้วยแววตาเหม่อลอย

เป็นเบอร์โทรศัพท์พร้อมชื่อ ‘ซ็อนจี’

แสงอาทิตย์สาดส่องมาทั่วทั้งห้องอย่างเงียบงัน

ยอนยองนอนอยู่บนเตียง ทอดสายตาไปไกลอย่างนิ่งเฉย แสงไร้เสียง
เป็นเรื่องแน่นอนอยู่แล้ว แต่เธอรู้สึกว่าความเงียบงันมันผิดแปลกเกินไป

ซังมีเหมือนจะออกไปทำงานแต่เช้าตรู่ ที่หัวโต๊ะกินข้าวมีโพสต์-อิตลี
เหลือเบาะไว้

‘รหัสประตูคือ 9210 ถ้านักวิจิตรศิลป์ไม่ออกก็โทร. มาได้ตลอดนะ’

ด้านล่างข้อความเป็นเบอร์ของซังมี ส่วนใต้โพสต์-อิตลีมีธนบัตร
ห้าหมื่นวางอยู่สองใบ เธอไม่เคยพบเห็นแบงก์ห้าหมื่น¹ มาก่อน
ซึ่งก็ไม่แปลกที่จะเป็นเช่นนั้น เธอจำต้องปรับตัวเข้ากับการเปลี่ยนแปลง
ของโลก

ขณะมองธนบัตรห้าหมื่นซึ่งซังมีวางไว้ให้อย่างเอาใจใส่ ยอนยอง
ก็รู้สึกสมเพชตัวเองที่เคยเคลือบแคลงสงสัยในตัวซังมี ผู้เป็นเพียงหนึ่งเดียว
ที่เธอเชื่อใจได้ในตอนนี้

¹ ธนบัตรห้าหมื่นของประเทศเกาหลีใต้ เริ่มใช้ครั้งแรกในวันที่ 23 มิถุนายน ปี 2009
ปัจจุบัน (ปี 2026) มีมูลค่าประมาณ 1,090 บาท

ยอนยองเดินกระเด้งกระแด้งไปล้างหน้าด้วยน้ำเย็นเพื่อเรียกสติ
รู้สึกปวดเปลือกตาที่บวมจากการร้องไห้มาทั้งคืน

ต่อให้ไม่อยากงยหน้าขึ้น ทว่าช่วงเวลาที่ียดตัวตรง เธอสบตาเข้า
กับผู้หญิงในกระจกเป็นครั้งแรก เธอคนนั้นยังคงไม่จากยอนยองไปไหน
แม้ใบหน้าจะคล้ายกัน แต่ก็ยังรู้สึกแปลกตาอยู่ดี ผู้หญิงคนนั้นจ้องมองมา
ที่ตัวเธอเอง ความรู้สึกนี้มันน่าอึดอัดเสียจนอธิบายออกมาเป็นคำพูดไม่ได้

ยอนยองออกจากห้องน้ำมายืนใกล้หน้าต่างที่มีแสงอาทิตย์ยามเช้า
สาดส่อง แล้วแหงนหน้ามองไปยังท้องฟ้า

เธอไม่เชื่ออะไรทั้งนั้น ไม่ว่าจะเป็นความจริงที่ว่าตนอายุเพิ่มขึ้นมา
สิบเอ็ดปี ไม่ว่าจะเป็นความจริงที่ว่าชูกยองที่เพิ่งจะกินข้าวด้วยกันไปเมื่อ
ไม่กี่วันก่อนได้จากโลกนี้ไปแล้ว

ไหนดจะความจริงที่ว่า ตอนนี้เธอไม่เหลือใครอยู่ข้างๆ อีกแล้ว

ชูกยองตายไปแล้วจริงๆ หรือ

ไม่สิ มันไม่มีทางเป็นแบบนั้น เธอนั่งลงบนวีลแชร์พลันหมุนวงล้อ
สุดแรง เข้ามาในห้องแล้วค้นกระเป๋าเสื้อคลุมตัวที่สวมเมื่อวาน หยิบรูปถ่าย
ของชูกยองที่เอามาจากสถานที่เก็บอัฐิเมื่อวานนี้ ในรูปชูกยองสวมชุดนักเรียน
กำลังสบตากับยอนยองพร้อมรอยยิ้มสดใส

‘ชูกยองตายไปแล้ว เมื่อสิบเอ็ดปีก่อนไง’

เสียงของซังมีแว่วดังผ่านหู ยอนยองส่ายหน้าอย่างรุนแรง ไม่มีทาง
ไม่มีทางเป็นแบบนั้นเด็ดขาด

ยอนยองส่งเสียงเพรียกหาชูกยอง

เธอหมุนวีลแชร์สุดแรงมาจนถึงประตูหน้าบ้านราวกับคนเสียดสี
ยื่นแขนเปิดประตูก่อนจะออกไปข้างนอก ลงลิฟต์มาที่ชั้นหนึ่ง มุ่งหน้าไปต่อ

มือออกแรงไปคนละครึ่งทางกับวงล้อ เพราะแขนที่เริ่มवलกล้ามเนื้อ
ใกล้หมดแรงเต็มที่ แม้ไม่รู้ว่าจะกำลังจะไปไหน รู้เพียงแค่ว่าต้องไปที่ไหนสักแห่ง
แล้วหาชูกยองให้เจอ

ยอนยองเคลื่อนตัวไปยังถนนใหญ่ก่อนหยุดชะงัก มองทางลาดอย่าง
เลื่อนรางผ่านม่านน้ำตา ตอนนี้แขนหมดแรงเป็นที่เรียบร้อยแล้ว

ซุกยอง เธออยู่ไหนกันแน่ ขอร้องละ...

มีแต่เรื่องที่ยังไม่ทันได้ทำให้ซุกยองผุดขึ้นมาในความคิด

ครั้งเงยหน้าขึ้น ตรงหน้าก็มีเพียงความจริงที่ว่า เธอไม่สามารถใช้
ร่างกายนี้ไปไหนมาไหนได้ทั้งนั้น

ยอนยองเริ่มท้อแท้

เมื่อกลับถึงบ้านอีกครั้ง ยอนยองกวาดตาอันเหม่อลอยมองภายในบ้าน
มันเงียบสงบ

อาหารมื้อเช้าถูกจัดไว้อย่างสวยงามภายใต้ผ้าชีครอบอาหาร ตอนนั้น
เองเธอเพิ่งนึกได้ว่า ตนยังไม่เคยขอบคุณซังมีที่คอยเอาใจใส่เธออย่างดีเลย

เมื่อคืนก่อนเข้าสู่ห้วงนิทรา พอได้รู้อะไรจากซังมีอยู่บ้าง ก่อนอื่น
ซังมีไม่รู้ว่ที่บ้านที่เธออาศัยอยู่เมื่อสิบเอ็ดปีก่อนนั้นเป็นอย่างไรไปแล้ว และ
ก็ไม่รู้ว่าข้าวของของเธอถูกจัดการไปอย่างไรในระหว่างนั้น ท้ายที่สุดสิ่งที่
ยอนยองมีติดตัวมีเพียงเสื้อที่สวมอยู่ในขณะนี้ จึงไม่อาจสลัดความรู้สึก
นำเวหนานี้ออกไปได้เลย

อ้อ เธอยังเหลือกระเป๋าที่พกติดตัวไว้ตอนเกิดอุบัติเหตุอีกหนึ่งอย่าง
ตอนแรกทางโรงพยาบาลได้เก็บไว้ ทว่าพอระยะเวลารักษาด้วยาวนานขึ้น
เรื่อยๆ ซังมีจึงเป็นฝ่ายเอามาเก็บไว้เอง โดยรับปากว่าอีกไม่นานจะนำมาให้
เพราะมันอยู่ในห้องเก็บของ ต้องเอาของจิปาตะออกมาให้หมดก่อน

บางทีข้าวของที่อยู่ในกระเป๋าของยอนยองขณะเกิดอุบัติเหตุ อาจ
กลายเป็นเบาะแสสำคัญก็ได้ แม้ใจจะเร่งรีบเพียงใด แต่เธอไม่อาจเร่งเร็ว
ซังมีได้อีกแล้ว กลับกันในระหว่างที่รอ เธอตัดสินใจทำในสิ่งที่ตนพอทำได้

เธอตัดสินใจว่านี่ไม่ใช่เวลาที่จะมานั่งกังวลอีกต่อไป เรื่องที่ต้องคิด
เธอคิดมามากพอแล้วตั้งแต่อยู่ในโรงพยาบาล ยอนยองมองเบอร์โทรศัพท์
มือถือของซังมีที่ได้รับมาจากซังมีเมื่อวานนี้ แล้วหยิบโทรศัพท์บ้านที่วาง

อยู่ข้างๆ โทรทัศน์รุ่นเก่าขึ้นมา

ถึงอย่างนั้นยอนยงก็เอาแต่ละล้าละล้ง

แต่ทันใดนั้น รวากับว่าหญิงวัยสามสิบสี่เริ่มพูดบางอย่างขึ้นมา

‘ซูกยงตายไปแล้ว ตอนนี้เธอไม่มีครอบครัวแล้ว ตั้งสติเสียที
คิมยอนยง’